

[Arbejdsministeren]

være en succes, er, at man udstyrer lønmodtageren med en individuel rettighed, hvis man gerne vil være hjemme og passe sine børn, såfremt børnene er under 9 år. Det retsforhold og den retsforskydning er det, der gør forskellen mellem den gamle ordning, som ikke slog tilstrækkelig stærkt igennem, og en ny ordning, der faktisk er blevet modtaget med kyshånd af landets børnefamilier. De har stadig væk den rettighed. Det fastholdes nemlig i forslaget, at lønmodtageren har sin individuelle rettighed. Kun dér, hvor man ikke kan skaffe kvalificeret arbejdskraft og arbejdsgiveren har forsøgt at skaffe denne, kan orlov udskydes; men man kan ikke fratage børnefamilierne deres mulighed for at få orlov. Der er alene tale om, hvornår orloven kan komme i gang. Så om det dér med at gå tilbage til de gamle ordninger med aftaler og genbesættelseskrav, som kan lyde så yndigt, glemmer man at sige, at man fratager børnefamilierne retten til at få et pusterum fra arbejdsmarkedet til at gå hjem og passe børn.

Hr. Kai Dige Bach sagde, at det var noget værre rod, og der var kritik og sådan noget. Jeg synes ikke – som den, der nu har ansvaret for orlovsordningerne – at der er rod. Jeg synes, det er dejligt, at der er mange, der bruger orlovsordningerne; der er mange flere, end vi havde regnet med, og det kan jeg ikke beskrive som rod, det kan jeg tilskrive, at vi har ramt plet med en ordning, som befolkningen tager imod, og det glæder regeringen sig over.

Både Venstre og De Konservative var inde på sygehusområdet. Nu går jeg ikke ud fra, at vi skal have en ny sygehusdebat – sundhedsministeren er ikke i salen – og at forsøge at fremstille det, som om landets sygehuse ligger øde hen og er lukket ned på grund af orlovsordningen, det er jo en proportionsforvrængning, der vil noget.

At der er problemer på landets sygehuse, har regeringen erkendt. Vi har set, at vi har overtaget et sygehusvæsen, som på alle måder har været udpint efter 11 års borgerlig regering. Det har vi faktisk gjort noget ved. Det har vi gjort noget ved ved at indgå en aftale med Amtsrådsforeningen, med Kommunernes Landsforening og personaleorganisationerne, hvor vi udvider uddannelseskapaciteten for de personalegrupper, der er mangel på på sygehusområdet. Det var det, den forrige regering glemte, og det var det, den nuværende opposi-

tion kom i tanker om, da den blev opposition. Når der mangler sygeplejersker, så hænger det sammen med en forfejlet uddannelsespolitik igennem 10 år. Så lad være med at komme og sige, at det er orlovsordningerne – fordi 5 pct. af landets sygeplejersker tager orlov – der er årsag til problemer på sygehusområdet. Det er den værste gang sniksnak, jeg længe har hørt.

Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, at der ikke er tale om svækkelse af lønmodtagernes mulighed for at få orlov. Der er heller ikke tale om, at vi opbygger et bureaukrati. Der er tale om, at vi siger til arbejdsgiverne, at hvis arbejdsgiverne gerne vil have vikarer, så skal man henvende sig dér, hvor man kan få formidlet vikarer. For der er noget, der tyder på, at landets arbejdsgivere ikke har fået øje på, at det er i arbejdsformidlingen, man kan få formidlet arbejdskraft. Derimod stiller man sig op i landets dagspresse eller tv-kanaler og siger: Vi kan ikke få nogen arbejdskraft; men man glemmer at gå derhen, hvor man faktisk kan få formidlet arbejdskraft.

Nu siger vi her til arbejdsgiverne, at hvis de synes, det er ubekvemt med et kort varsel, så gå hen og spørg om nogle vikarer. Så skal arbejdsformidlingen nok sende tre vikarer med de kvalifikationer, som arbejdsgiveren har brug for. Og kun hvis arbejdsformidlingen ikke kan sende vikarer med de nødvendige kvalifikationer, kan man udskyde orlovens begyndelse. Men man kan ikke fratage forældrene deres orlovsret – og det er det utrolig vigtigt at holde fast i at man ikke kan.

Jeg tror, det var hr. Jan Køpke Christensen, der nævnte, at det var et Venstreforslag. Det vil jeg nu tillade mig at afvise, for Venstreforslaget ville jo netop fratage sygeplejerskerne deres rettighed.

Jeg vil også sådan lidt stilfærdigt sige til hr. Poul Nødgaard, som har indtaget en i øvrigt fornuftig holdning til ændringsforslaget her, at der ikke er tale om, at arbejdsministeren slår kolbøtter – hverken på den ene eller på den anden måde – for jeg har hele tiden afvist at lave lovgivning for særlige faggrupper. Jeg synes ikke, at man i et retssamfund kan være bekendt at fratage en bestemt faggruppe sine rettigheder. Og det synspunkt har jeg stadig væk, og det er derfor, vi har lavet en generel lov, som skal vedtages her om lidt, og hvor vi stadig væk bevarer den omvendte bevisbyrde.